

En artikel om veteranen Lonnie Johnson

Av Timme Rosenkrantz

DET ÄR SÄLLAN MAN i dessa bebop-dagar får höra en verklig bluesångare. Det är inte så många kvar. King Cole, Billie Holiday och Ella Fitzgerald sjunger då och då en blues, men det är en modern, strömlinjeformad blues och inte en sådan som vi känner från Bessie Smiths, Ma Rainey och Alberta Hunters dagar.

Det finns dock några kvar som kan konsten, Big Joe Turner, Rubberlegs Williams, Cousin Joe och några till, och då och då kommer det en fin platta från ett av de små grammofonfirmorna, men det är inte stor chans att de här konstnärerna skall få jobb på Paramount-teatern eller ett fast jobb med inspelnings på Victor eller Columbia.

En av de gamla goda, en man som verkligen kan sjunga blues med all den äkta känsla, som behövs, är Lonnie Johnson. Lonnie har varit med i många år, nu sitter han i lagerrummet i en liten cigarraffär i Chicago och sjunger för sig själv och sin närmaste familj och umgängeskrets. I många år har han inte inspelat grammofonplattor, det är först helt nyligen grammofonfirman Disc fick honom framgrävd och gjorde ett album till hans ära. Det är möjligt, att han nu kommer att uppleva en renässans, det är möjligt att blues får en hedersplats igen när folk blir trötta på Stan Kenton, Rumba, Samba och Too Fat Polka. Vi hoppas det, ty Lonnie är en av de finaste bluesångare jazzen har ägt, inte bara det, han är en konstnär på gitarren, som han klarar helt utan elektricitet.

Lonnie kommer från New Orleans, där han föddes 1889. Hela hans familj, bestående av flera föräldrar och fem bröder och sex systrar spelade musik och då Lonnie var en liten pojke spelade han samman med sin familj på en danslokal i Storyville. Till en början spelade Lonnie violin, men senare lärde han sig gitarr.

1912 började han som professionell musiker och sjöng sina egna blues till eget gitarrackompanjemang.

Han älskade hemstaden New Orleans och kunde inte tänka sig att överge detta jazzens paradiset. Men ett par år senare kom en influensaepidemi och rev bort hela hans familj på mindre än ett år. Kort efter blev hela nöjesdistriktet Storyville stängt på order av regeringen, och Lonnie bestämde sig — samtidigt med många andra musiker

En bild från en jazzkonsert med veteraner i Amerika. Fr. v. Jack Hester piano, Lonnie Johnson gitarr och sång, Darnell Howard klarinett, Lee Collins trumpet, Clifford "Snogs" Jones trummor och Preston Jackson trombone.

som Louis Armstrong, King Oliver, Tommy Ladnier, Pops Foster och Baby Dodds — att resa bort och söka nya ängar med gräs. New Orleans var färdig som jazzstad, sade man, det fanns inte ett jobb att få.

Kort efter det första världskriget reste Lonnie Johnson till England med ett stort "show", i vilket han uppträdde som komiker. Och sångare. Sedan reste han åter hem till Staterna och fick ett jobb på en teater i St. Louis. Under detta engagemang träffade han Charles Creath, en trumpetare som hade egen orkester på en av Mississippis flodbåtar. Och i flera år arbetade Lonnie på dessa båtar, dels med Creath och dels med det berömda Fats Marables band. På dessa resor hördes han av många vita musiker, som gjorde resorna bara för att få lyssna på Armstrong och alla den tidens stora, som spelade på dessa river boats.

Det var här Bix Beiderbecke hörde honom och dessa två tillbringade många kvällar tillsammans. Bix spelade piano och Lonnie sjöng sin blues medan båten gled fram på den månbelysta floden.

Men Lonnie hade oro i blodet. Det var New Orleans som lockade. Aldrig kunde han glömma sin födelsestad. Efter någon tids förlopp reste han åter till New Orleans, där han slog sig ned för en tid. Det lyckades honom att få engagemang på en teater.

Det var först år 1927 som OKEH-bolaget upptäckte honom och man sände ned en man till New Orleans och upptog hans sorgmodiga sånger på plattor. Senare har han under årens lopp gjort många plattor för samma firma, dels solo, dels med Eddie Lang och flera kända orkestrar. Bland annat arrangerade man en upptagning, där Lonnie kom att spela med Duke Ellingtons orkester och plattorna kom ut under namnet Lonnie Johnson and his Harlem Footwarmers. Också med Louis Armstrong och Don Redman fick Lonnie chansen att inspelas plattor och var på väg att få ett stort och bra namn, då radion kom. Det gick ut över jazzmusikerna, först såg det ut som om grammofonplattornas dagar var till ända och många av de ursprungliga jazzkonstnärerna måste söka sig nya vägar, skaffa annat arbete för att uppehålla

Lonnie måste söka arbete på en stål-fabrik i Peoria. Han hade också gift sig under tiden. På sin fritid spelade han violin och sjöng blues bara för frun och frun och husvärdin, när denne kom och skulle ha hyran.

Men så hände det sig att grammofonplattan blev populär igen. I stället för att helt slå ut den, hade radion plötsligt gjort den ännu mer populär och Lonnie fick ett nytt kontrakt med OKEH och sjöng in en mängd nya blueslåtar som han alltid själv var författare till.

Han flyttade nu till Chicago och fick ett jobb på det populära jazzkaféet Three Deuces, där han spelade och sjöng var kväll tillsammans med sådana musiker som Roy Eldridge, Art Tatum och

Zutty Singleton. 1941 brann Three Deuces ned till grunden och Lonnie var åter hemlös. Han reste emellertid på turné och sjöng sina bitterljuva sånger för folket i sydstaterna, där han blev omätligt populär.

De senare åren sökte han sig tillbaka till Chicago. Nu hade jazzkonserternas tid kommit och man "upptäckte" åter Lonnie. Han spelade och sjöng vid flera konserter i Chicago och till sist kom Moe Asch från Disc-bolaget och inspelade som sagt ett helt album med honom. "Solid Blues", "Rocks in my Bed", "Drifting Along Blues", "Blues in my Soul", "Blues for everybody" heter några av de sånger han gjorde för detta album, och det förde med sig, att Lonnies namn blev känt för tredje gången och alla unga jazzentusiaster började samla på hans gamla plattor, som i dag betalas med stora priser.

Vi hoppas Lonnie en dag, mycket snart, måtte komma till Europa och sjunga för oss här. Han är nämligen en av de verkligt stora bluesångarna, han kan visa oss hur en blues skall sjungas och spelas, som ingen annan kan idag. Han är genuin och ursprunglig. Han är en konstnär.